

Seurakunnan todistuksen perustus

Tällä kertaa paneudutaan Jumalan paikalliseen todistukseen - seurakuntaan - tuohon perustukseen, joka on myös perusta paikalliselle todistukselle.

Tutkitaan ensiksi Matt. 16: 13-20. *"Kun Jeesus tuli Filippuksen Kesarean tienoille, kysyi hän opetuslapsiltaan sanoen: "Kenen ihmiset sanovat Ihmisen Pojan olevan?" Niin he sanoivat: "Muutamat Johannes Kastajan, toiset Eliaan, toiset taas Jeremiaan tahi jonkun muun profeetoista". Hän sanoi heille: "Kenenkä te sanotte minun olevan?" Simon Pietari vastasi ja sanoi: "Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika". Jeesus vastasi ja sanoi hänelle: "Autuas olet sinä, Simon, Joonaan poika, sillä ei liha eikä veri ole sitä sinulle ilmoittanut, vaan minun Isäni, joka on taivaissa. Ja minä sanon sinulle: sinä olet Pietari, ja tälle kalliolle minä rakennan seurakuntani, ja tuonelan portit eivät sitä voita. Minä olen antava sinulle taivasten valtakunnan avaimet, ja minkä sinä sidot maan päällä, se on oleva sidottu taivaissa, ja minkä sinä päästät maan päällä, se on oleva päästetty taivaissa." Silloin hän varoitti vakavasti opetuslapsiaan kenellekään sanomasta, että hän on Kristus."*

Pankaa merkille äskeisessä raamatunkohdassa mainittu paikka, Filippuksen Kesarea. Seuraavaksi tarkastellaan kohtaa 17:24 - 18:4, huomatkkaa, että nyt mainitaan eri paikka, Kapernaum: *"Ja kun he saapuivat Kapernaumiin, tulivat temppliveron kantajat Pietarin luo ja sanoivat: "Eikö teidän opettajanne maksa temppliveroa?" Hän sanoi: "Maksaa". Ja kun hän tuli huoneeseen, kysyi Jeesus häneltä ensi sanaksi: "Mitä arvelet, Simon? Keiltä maan kuninkaat ottavat tullia tai veroa? Lapsiltaanko vai vierailta?" Ja kun hän vastasi: "Vierailta", sanoi Jeesus hänelle: "Lapset ovat siis vapaat. Mutta ettemme heitä loukkaisi, niin mene ja heitä onki järveen. Ota sitten ensiksi saamasi kala, ja kun avaat sen suun, löydät hopearahan. Ota se ja anna heille minun puolestani ja omasta puolestasi." Sillä hetkellä opetuslapset tulivat Jeesuksen tykö ja sanoivat: "Kuka on suurin taivasten valtakunnassa?" Niin hän kutsui tykönsä lapsen, asetti sen heidän keskellensä ja sanoi: "Totisesti minä sanon teille: ellette käänny ja tule lasten kaltaisiksi, ette pääse taivasten valtakuntaan. Sentähden, joka nöyrtyy tämän lapsen kaltaiseksi, se on suurin taivasten valtakunnassa."*

Ja nyt katsokaa jakeita 18:12-20: *"Mitä arvelette? Jos jollakin ihmisellä on sata lammasta ja yksi niistä eksyy, eikö hän jätä niitä yhdeksääkymmentä yhdeksää vuorille ja mene etsimään eksynyttä? Ja jos hän sen löytää, totisesti minä sanon teille: hän iloitsee enemmän siitä kuin niistä yhdeksästäkymmenestä yhdeksästä, jotka eivät olleet eksyneet. Niin ei myöskään teidän taivaallisen Isänne tahto ole, että yksikään näistä pienistä joutuisi kadotukseen. Mutta jos veljesi rikkoo sinua vastaan, niin mene ja nuhtele häntä kahdenkesken; jos hän sinua kuulee, niin olet voittanut veljesi. Mutta jos hän ei sinua kuule, niin ota vielä yksi tai kaksi kanssasi, 'että jokainen asia vahvistettaisiin kahden tai kolmen todistajan sanalla'. Mutta jos hän ei kuule heitä, niin ilmoita seurakunnalle. Mutta jos hän ei seurakuntaakaan kuule, niin olkoon hän sinulle, niinkuin olisi pakana ja publikaani. Totisesti minä sanon teille: kaikki, minkä te sidotte maan päällä, on oleva sidottu taivaassa, ja kaikki, minkä te päästätte maan päällä, on oleva päästetty taivaassa. Vielä minä sanon teille: jos kaksi teistä maan päällä keskenään sopii mistä asiasta tahansa, että he sitä anovat, niin he saavat sen minun Isältäni, joka on taivaissa. Sillä missä kaksi tahi kolme on kokoontunut minun nimeeni, siinä minä olen heidän keskellensä."* Jumala siunaa meille Sanansa tutkimisen.

Monesti nykyään olen syvästi huolestunut nuorista, jotka elävät tänä aikana. Siksi, että tämän päivän kristikunnassa he joutuvat kohtaamaan perinteistä aiheutuvaa hämmennystä, erilaisten tunnustusten aiheuttamaa hämmennystä, he kohtaavat karismaattista hämmennystä. Ja nuori uskova joutuu harjoittamaan sydäntään kohdatessaan kaikkea tällaista. On hyvä kysymys: "Uskommeko todella, että Jumala ensin pelastaisi sieluja, päästäisi helvetistä, synnistä ja Saatanasta, ja sitten jättäisi heidät ilman ohjausta, suojelua ja hallintaa matkallaan taivaaseen?" Eikö ole järkevää ja raamatullista kysyä: jos kerran Jumala on pelastanut sielun, jopa tuollaisten olosuhteiden keskellä, eikö ole oikein, että Kirjoitusten tulisi ohjata heidän polkuaan, osoittaa heille paikka, ja osoittaa heille, missä heidän tulisi kokoontua? Luulen, että tämä on sekä raamatullista että järkevää. Juuri tästä syystä haluan nyt laittaa sydämellemme kysymyksen: Olemmeko tyytyväiset yhteydessämme paikkaan, jossa Jumala haluaisi meidän kokoontuvan?

Ei varmaankaan ole tarpeellista käsitellä sanan "seurakunta" merkitystä tässä kokouksessa. Tässäkin kaupungissa on useita rakennuksia, jotka kantavat tätä sanaa ilmoituskylteissään. Mutta monet meistä ovat riittävän kypsiä sanomaan, ettei se ole sanan "seurakunta" raamatullista käyttämistä. Emme aio

katsoa sanakirjasta sen merkitystä, koska siellä se esitetään rakennuksena tai organisaationa, vaan sen Uudessa testamentissa esitettyä merkitystä.

Uudessa testamentissa sillä kuvataan ryhmää ihmisiä, jotka sanan oikeassa merkityksessä ovat kutsuttuina ulostulleita tai uloskerääntyneitä. Itse asiassa tulemme huomaamaan, ettei Sana niinkään kiinnitä huomiotamme paikkaan vaan ihmisiin, kun käsittelemme sanaa "seurakunta". Joku nuori uskova saattaa tosin kysyä: "Eikö sen vuoksi ole oikeutettua, että paikan, missä Jumala pelasti minut, tulisi olla se paikka mihin minun tulisi suunnata energiani ja toimintani Jumalan asioissa? Eikö se olisi tyydyttävää? Väitän, että se on riittämätöntä. Ei ole kyseessä pelkkä yhteensattuma; siinä on muutakin. Sitten joku voi sanoa: "Mutta minusta on niin mukava kokoontua täällä, sellaisessa seurassa; ja koska minun vanhempani ovat myös tekemisissä sen kanssa. Niinpä tämä on kaikkein sopivinta minulle."

Tulen osoittamaan jokaiselle sydämelle, että on olemassa korkeampi periaate kuin tuo äsken mainittu. Mutta sitten joku sanonee: "Mutta minä niin rakastan näitä ihmisiä tässä kokoontumisessa! Ja valitsen heidän kanssaan yhteydessä olemisen!" Tulen lisäksi osoittamaan, että tätäkin korkeampi periaate on olemassa. Koska jos olette kokoontuneina jossain vain siksi, että pidätte siellä olevista ihmisistä, mitä sitten tapahtuu, kun joudutte erimielisyyksiin joidenkin heistä kanssa, eikä se side, joka teitä siellä pitää enää kestäisikään?

Tarvitsemme jotakin syvempää kuin tämä. Itse asiassa tarvitsemme raamatullista vakuutusta, joka tulee yksin kirjoituksista, ei perinteistä tai eri tunnustuksista. Se vakuutus ei voi eikä saa tulla ihmisistä, vaan Raamatusta yksin.

Tästä syystä aloin tutkimisen Matteuksen evankeliumista, koska se on ainoa evankeliumi, jossa sana "seurakunta" mainitaan. Siksi tutkimme Raamatun ensimmäistä kohtaa, jossa sana "seurakunta" tuli Vapahtajan huulilta. Olemme myös lukeneet ne kaksi muuta kohtaa, jossa Herra itse käytti tätä sanaa. Ja huomaatte välittömästi, että niillä on näissä kohdissa tietty eroavaisuus ja merkitysero. Matt. 16:ssa Herra käytti sanaa näin: "Minä rakennan seurakuntani". Tämä löytyy myös tuon luvun kolmen ilmestyksen sisällössä. Ensimmäinen oli suoraan Isältä Pietarille, Kristuksen ilmestys.

Tutkitaan hetkinen sen merkitystä Herralle. Kuulkaa Pietarin sanat: "Sinä olet Kristus, elävän Jumalan Poika". Herra Jeesus saattoi sanoa Pietarille ja tunnustaa, että tämä ilmestys tuli Isältä. Se on ilmestys koskien Kristusta. Mutta Hän antaa toisenkin ilmestyksen. Katsoen Pietariin Hän sanoo: "Sinä olet Pietari"; sana joka viittaa pieneen kiveen. "Mutta tälle kalliolle" - ja Herran ilmoituksessa nämä kaksi sanaa tarkoittavat eri asiaa. Tämä jälkimmäinen sana tarkoittaa valtavaa kiveä, joka luonnollisesti oli ilmestys Hänen jumaluudestaan; ilmestys joka koski Hänen persoonaansa. Ja Hän esittää asian näin: "Minä rakennan seurakuntani".

Saatatte kysyä, mikä tässä nyt on niin merkityksellistä. Näette sen Matteuksen evankeliumin kontekstissa. Nähkää aiemman luvun korostus Kristuksen persoonasta. Ensimmäiset neljä lukua ovat yhteenveto tästä: profetiat Kuninkaasta, korostuksen ollessa Kristukseen. Saatatte sanoa: "Heidän olisi pitänyt ymmärtää se". Lukekaa luvusta 5 lukuun 7: tässä on Kuninkaan ja Hänen kuningaskuntansa perusolemus. Ja kuunnelkaa ja huomatakaa, kuinka Herra opettaa ja saattaa tietoon Hänen kuningaskuntansa perusperiaatteet, jota ihailemme. Mutta katsokaa luvusta 8 lukuun 11, jotka on nähtävissä kolmena ryhmänä. Tässä on Kuninkaan arvo. Tämä on Se, joka voi käsitellä kaikkia tilanteita, olivat ne sitten fyysisiä, materiaalisia tai hengellisiä.

Mutta mitä tapahtuu; Jeesus hyljätään, Häntä halveksitaan ja vieroksutaan. Jakeesta 12 löydätte ikäänkuin ketjun. Nyt Herra on siirtynyt maan ääriosaan, Filippuksen Kesareaan. Ja siellä Kristuksen ilmestys edeltää seurakunnan ilmestystä. Raamatun ensimmäinen maininta seurakunnasta kuuluu: "Minä rakennan seurakuntani". Se on siis Hänen omaisuuttaan - hyljätyn, halveksitun ja vieroksutun Kuninkaan. Mutta nyt Hän aikoo rakentaa sen, mikä tulisi olemaan täysin ainutlaatuinen. Hän on sen rakentaja. "Minä rakennan seurakuntani", sanoo Herra. Ei Aabrahamin teltoihin, ei Mooseksen ilmestysmajaan, ei Salomon temppeliin. Herra sanoi ainutlaatuisesti ja tarkasti: "Se on minun". Hylkäämisensä paikassa Hän aikoo kutsua ulos oman seurakuntansa maasta ja aikoo rakentaa heistä sen, mitä kutsuu nimellä "seurakuntani".

Eikö tässä ole kyseisen dispensaation, aikakauden, seurakunnan paljastaminen, esiintuominen? Siinä on se, joka tulee kehittymään, alkaen Apostolien teoista Helluntaina. Kulkien läpi koko tämän aikakauden tempaukseen saakka. Tässä on se, minkä Herra edeltä ilmoittaa kolmannen ilmestyksensä tuloksena,

ilmestyksen rististä. Ja ristin ilmestyksen tuloksena syntyisi se, mitä Herra kutsuu "seurakunnakseen" - dispensaation seurakunta. Katsokaa sitä yksinkertaisesti, ja iloisena: tässä on sitä, mitä Herra tekee tänäkin päivänä. Herra pelastamassa ulos maan väkeä, rakentamassa siitä seurakuntaansa, joka on Hänen ruumiinsa - se joka kuuluu Hänelle. Tämä seurakunta tulisi säilymään, ja ajan lopussa tuleva Hänen lahjakseen. Se on tämän dispensaation seurakunta.

Pyydän, älkää puhuko universaaliseurakunnasta, älkääkä puhuko seurakunnasta maan päällä - pelkästään siitä syystä, ettei kyseisiä sanoja löydy Raamatusta. Mutta tässä on se, jonka Herra määrittelee "omakseen". Se kuuluu Hänelle. Hän on sen rakentaja. Tämä seurakunta tulee kohtaamaan vihollisen, Haadoksen portit, jotka puhuvat kuolemasta itsestään, jotka toivat lohduttomuuden ja tuhon. Olkoon mikä tahansa todistus Jumalasta maan päällä, "tuonelan portit eivät sitä voita". Se johtuu siitä, että Hän joka nuo portitkin loi, on ostanut meidät pois sen vallasta. Hän, joka astui kuolemaan, nousi ylös kuolemasta suurena voittajana sen toisella puolella. Tähän seurakuntaan ei kuolema tule koskemaan tai vaikuttamaan siihen. Se on se, joka tulee yltämään kuoleman yli. Jokaisesta maasta, seudusta, jokaisesta sivilisaatiosta tässä ajassa: kansa, ulostullut, hyljätty, yhteiskunnan ulkopuolinen, mutta Kristuksen kanssa - "minun seurakuntani" on sana, jota Herra siitä käyttää.

Mutta pitäen tämän mielessä, katsomme Matt. 18:aa. Tässä kohdassa Herra käyttää samaa sanaa, mutta eri kontekstissa. Hän sanoi: "Kertokaa se seurakunnalle". Nyt mitä ilmeisemmin ja selvästi, Hän ei voi tarkoittaa samaa yhteyttä kuin Hän käytti Matt. 16:ssa. Miten voisitte kertoa jotain sellaiselle seurakunnalle, joka tulisi leviämään maailman ääriin, eri aikoina, osan siitä ollessa maan päällä, osan taivaassa - täydellisesti mahdotonta. Herra ei käyttänyt sanaa tuon aikakauden seurakunnan mielessä, vaan Hän käyttää sitä kuvaten paikallisseurakuntaa. Erillinen, muista erottuva, erotettu - siinä se on: ryhmä, jolla tulisi olemaan tietty ominaisuus. Hän siis käski kertomaan seurakunnalle. Pian Hän antaa taustan sille: kerro se ihmisille, jotka olivat yhteydessä Häneen.

Mutta opetuksen lopussa Hän tulee peruseriaatteeseen. Tässä kohtaa prepositio on selittävä: "Siellä missä kaksi tai kolme..." - siinä on koostumus - "ovat kerääntyneet", ja "siellä" -sana painottaa seurakuntaa - "Minun nimessäni", siinä on perustus. Ja tuosta ryhmästä Herra sanoo: "siellä minä olen heidän keskellensä". Tuo tosiasia tulee antamaan ominaispiirteet sille, mitä Hän kutsuu seurakunnakseen. Koostumus, kokoontuneet, perustus - "minun nimessäni" - ja Hän sanoo: "Siellä Minä olen". Ja se muoaa tuon seurakunnan ominaispiirteet.

Mitä se tarkoittaa? Sitä, ettei Herra ole edeltä ilmoittamassa rakennuksia, vaan ihmisryhmää. Ja Hän edeltä sanoo tuon ryhmän edustavan ja heijastavan - uudestisyntyttävänä - Häntä. Ja tämän Hän sanoo Hänen hylkäämisensä paikassa. Juuri siellä missä Hänen nimensä kiellettiin, pilkattiin, hylättiin. Herran mukaan tulisi olemaan ryhmä, ehkä pieni, kokoontuminen jolla on perustus, joka itse asiassa on Hänen heijastuksensa.

Tämä on Hänen opetuksensa huippukohta tässä raamatunosassa. Huippukohta, joka alkaa luvussa 17. Ei Filippuksen Kesareassa, maan rajoilla, vaan Kapernaumissa, jota tässä evankeliumissa kutsutaan Hänen omaksi kaupungikseen. Tämä on tärkeää, koska siellä opetus alkoi. Ja seuraavassa osiossa on neljä sanaa, joihin haluan teidän kiinnostävän huomiota: niihin jotka esiintyvät ja valottavat näiden ihmisten ominaisuuksia, jotka tästä lähin tullaan yhdistämään Kristuksen todistukseen - todistukseen Hänen hylkäämisensä paikassa.

Ensimmäinen sana on tämä: Pietari saapuu veronkantajien vaivaamana. Pietari tiedustelee velvollisuuttaan kantaa veroa Kristuksen puolesta. Ja silloin Herra vie Pietarin asian äärelle: "Pietari, keneltä..." Pietari pakottautuu vastaamaan: "vierailta". Siihen Herra vastaa: "Sitten lapset ovat vapaat". Mitä Pietari oppi sinä päivänä? Hän oppi hyvin yksinkertaisen asian: Kristukseen liittyminen merkitsee tulemistä kohdelluksi vieraana. Ja tämä tapahtui Hänen omassa kotikaupungissaan. Mitä tämä kaikki tarkoittaa? Tämä koskee niiden ihmisten henkilöllisyyttä, joista muodostuu seurakunta. Painotus ei ole paikassa, vaan ihmisissä. Ja sana jota käytetään on: "vieras". Mitä tämä sitten tarkoittaa? "Pietari, huomaathan, ettei yhteys Kristukseen nyt ole pelkkää pelastumista (ks. Joh. 1), eikä vain palvelua (ks. Luuk. 5). Mutta Pietari, tämä on painostusta ja täyttä totta, kun erottaudut Kristuksen kanssa." Se on samaistumista Häneen. "Tässä on todellisuus, Pietari: jos olet liittynyt Häneen, sinua kohdellaan vieraana". Eikö se ole vieläkin totta?

Kun me liitymme Häneen todistuksessa, se leikkaa poikki joka ikisen sosiaalisen siteen. Peruseriaate on tämä: yhteys Häneen on se elintärkeä seikka. Se ei katko pelkästään jokaista sosiaalista sidettä,

mutta se katkoo myös jokaisen poliittisen siteen. Se tarkoittaa, että tuo ryhmä tulee eroittautumaan maan jokaisesta poliittisesta siteestä. He yksinkertaisesti eivät voi sekaantua maan politiikkaan - ja samalla olla liittyneenä Persoonaan, joka on hyljätty. Ja hyljättyyn liittyminen merkitsee, että he tulevat olemaan ulkopuolisia - yhteiskunnasta ja politiikasta, joka kuuluu maailmaan. Olemmeko ymmärtäneet tämän oikein? Tämä ryhmä, jota Herra on muovaamassa, tulee muodostumaan vieraista. Maan päällä heistä tulee kodittomia, kuten Herrakin oli. He ovat hyljättyjä, kuten Herrakin. He ovat ulkopuolella yhteiskunnasta, politiikasta ja uskonnollisuudesta, joka kuului menneeseen kulttuuriin. Tämä on ensimmäinen seikka - liittyvän todistukseen Hänestä. Läpi seurakunnan historian tämä opetus on täytynyt oppia - ja uudelleen oppia. Ja edelleen se tulee oppia meidän kaupungissammekin: että yhteys Kristukseen katkaisee jokaisen yhteiskunnallisen, poliittisen ja uskonnollisen siteen, joka on yhteydessä taakse jääneeseen kulttuuriin.

Samaan aikaan tapahtui muutakin: opetuslasten keskuudessa oli kinastelu - kinastelu, jota lukemattomat Herran seuraajat ovat aikojen saatossa kinastelleet: kuka olisi suurin? Ja he ajattelevat paikan, aseman ja vallan ehdoin. Tuohon tilanteeseen Herra astuu taas opastamaan, ja miten? Hän ottaa pienen lapsen, asettaa tämän lapsen keskelle ja sanoo: "ellette käännny ..." - oletteko muuten nähneet kääntymätöntä kristittyä...- "ette tule edes olemaan valtakunnassa". Eikö tämä ole suoraa puhetta, mutta aika erikoista? Mitä Herra oikeastaan opettaa tällä? Että niillä, jotka ovat liittyneet Häneen, ei kyseessä ole pelkästään patriotismi - se on poisleikattu. Tässä on kyse ihmisylpeydestä, joka täytyy leikata pois. Pieni lapsi - siinä on avain ratkaisuun. No mitä siinä lapsessa sitten on niin erikoista? Tämä pieni lapsi ei ole pelkästään nöyrä ja yksinkertainen, vaan hän on kykenevä oppimaan. Se on sitä, mitä voi kehittää ja opettaa. Herra vihjaa, että tässä uudessa yhteisössä, joka tulisi syntymään - seurakunnassa - ei olisi nokkeluutta, tutkinnon suorittaneita, joita ihmiset seuraisivat, vaan se tulisi olemaan tietynlainen asenne, joka heijastuu juuri pienestä lapsesta. On siis kyse oppikykyisyydestä, ei ainoastaan henkilöllisyydestä. Oppikykyisyydestä, joka tulee yhteydestä Kristukseen.

Alamme vähitellen havaita, että tässä on yksi selkeä Kristukseen liittyneiden ihmisten ominaispiirre. Ei ole kyse siitä, etteivätkö lapset kasvaisi. Jolleivät kasva, jotain on pielessä. Jos jäädään lapsiksi, se viestii, ettei ole tapahtunut kehitystä (ks. Galatalaiskirje, Korinttolaiskirjeet, Hebrealaiskirje). Juuri siinä ympäristössä missä he ovat kasvaneet, Herra etsii omienkin opetuslastensa havaintokykyä: tällaisia ihmisiä tulisi olemaan seurakunnassa - paikallisseurakunnassa. Tämä on se toinen sana. Henkilöllisyys: vieras. Tämä katkaisee jokaisen humanin isänmaallisuuden siteen. Lapsi: oppikykyinen. Heitä voidaan siis ohjata. Eli lapsi tulee oppimaan, kehittymään - ilmapiiirissä, joka löytyy tästä seurakunnasta.

Kolmas sana, jota Herra käyttää, on lampaat. Tässä ei ole kyse henkilöllisyydestä tai nöyryydestä - tässä on kyse vastuusta. Se vihjaa, että tässä kokoontumisessa tulee olemaan ihmisheikkoutta, mutta myös sitä, joka kuvastaa Suuren Paimenen ominaispiirteitä - Hyvän Paimenen, Johtavan Paimenen. Ja siellä tulee vallitsemaan huolenpito toisistaan. Ja Hän osoittaa, kuinka tämä huolenpito heijastuu eniten Hänestä itsestään ja jota sitten tulee jakaa muille siinä ryhmässä. Luuk. 15:ssä tarinan kadonneesta lampaasta täytyy tarkoittaa kadotettua syntistä. Mutta hyvin todennäköisesti tässä Matt. 18:ssä tarinan kadonneesta lampaasta täytyy tarkoittaa Herran pyhää. Kielenkäyttö näissä on silmiinpistävä erilainen. Luukkaan kohdassa sanotaan: "Kunnes hän löytää sen". Mutta taas Matteuksen kohdassa sanotaan: "Jos hän löytää". Herra vihjaa yhteisestä huolenpidosta, joka tulee ilmenemään tässä ryhmässä, joka on liittyneenä Häneen.

Onko meillä yhteistä huolenpitoa? Olemmeko huolestuneet siitä nuoresta uskovasta, joka on joutunut väärään seuraan? Olemmeko huolestuneet siitä toisesta nuoresta, joka on ottanut väärän askeleen ja harhautunut? Olemmeko huolissamme siitä vanhemmasta uskovasta, jossa ilmenee väärää ruokahalua? Onko meillä halukkuus olla vastuussa toisistamme? Voisin kehittää tätä vaikka kuinka pitkälle, lähtien Jumalan nostamista paimenista, jotka heijastavat Ylipaimenta. Voisin puhua heidän nimeämisestään, vallastaan, toiminnastaan ja luotettavuudestaan. Yritän tuoda jokaiselle sydämelle ne ominaisuudet, jotka tulevat esiintuomaan niitä, jotka ovat yhteydessä Kristukseen. Ei ole pelkästään joukko vieraita ja lapsenomaista oppimiskykyä - ja Jumala tulee kyllä nostamaan tälle kokoukselle opettajia - mutta tulee olemaan myös yhteinen huolenpito, joka heijastaa Paimenta.

Nyt tulen viimeiseen kohtaan. Herra käyttää jakeessa 15 sanaa "veljet": "jos sinun veljesi...". Tässä on uusi ominaisuus niistä, jotka ovat yhteydessä Häneen todistuksessa - määräysvallasta. Jos veljesi rikkoo, Jumalaa vastaan, mitä tulee tehdä? Tämä ryhmä on ainutlaatuinen - se on liittyneenä Kristukseen. Ja tässä on kyseessä synti, rikkomus Jumalaa kohtaan. Mitä toimenpiteitä tulee tehdä?

Salaavatko he sen, peittävätkö sen, ovatko välittämättä siitä? Niin ei voida tehdä, koska kyseessä on liitto Kristuksen kanssa. Tässä annetaan menettelytapa: menkää ensimmäiseksi sen veljen tykö. Mutta jollei tämä tuo tulosta, veli ei ryhdistäydykään, sitten seuraa ryhmälähestyminen: "Ota kanssasi yksi tai useampi", koska yhden tai useamman todistuksella jokainen sana vahvistetaan. Mutta jos veli edelleen pysyy synnissään, löytyy kolmas toimenpide: kerro se seurakunnalle. Tämä seurakunta voi siis toimia, päättää ja tutkia – siksi kehoitetaan: "kerro se seurakunnalle".

Ja kun seurakunta toimii, mitä sitten tapahtuu? "Olkoon kuin pakana tai publikaani". Nämäkin ovat rakastettuja, mutteivät ne ole tätä yhteisöä, eivät tätä kokoontumista - he ovat todennettavasti ulkopuolella. Voit olla joko sisällä tai ulkopuolella. Mutta joku sanoo: "Voimmeko todella toimia näin? Tämä tapaus pitää kai viedä korkeammalle vallanpitäjälle." Siis aluevalvojalle? Ei löydy Kirjoituksista. Kaupunginvastaavalle? Ei löydy Kirjasta. Senaatilleko? Ei löydy sitäkään. Yleiskokoukselleko? Ei löydy sitäkään. On vain yksi ainoa paikka, johon paikallisseurakunta voi turvautua korkeampana päättäjänä, ja se on itse Taivas. Eikä Taivaan ja paikallisseurakunnan välissä ole yhtään mitään. Ei mitään episkopaalipiispaa, yleiskokouksen välittäjää tms. - on vain Herra itse kirkkaudessa. Ja siinä yhteydessä tuo asia tuodaan Taivaalle itselleen. Ja se asia esitetään rukouksessa.

Tässä kurinpidon tapauksessa kaikki tulee näkyviin selkeydessään ja silmiinpistävästi: määräysvalta on siellä, missä Hänen läsnäolonsa tunnetaan - ja tullaan tuntemaan. "*Sillä missä kaksi tahi kolme on kokoontunut minun nimeeni, siinä minä olen heidän keskellensä*". Koko asian ydin on tuossa Nimessä. Kyseessä ei ole raamatullisen opin nimi. Me kunnioitamme joka ainutta raamatullista oppia, muttemme kokoontunut opin nimessä. Se ei ole teeman nimi. Emme kokoontunut minkään Vanhan testamentin teeman, Helluntain tms. ympärille. Me kyllä uskomme Helluntaihin tapahtumana. Me emme kokoontunut seurakunnan hallituksen metodin nimessä. Uskomme seurakunnan johtamiseen, muttei se ole kokoontumisemme nimi. Emme kokoontunut historian suurmiesten nimissä. Miesten, jotka ovat jättäneet merkkinsä seurakuntaan ja sen muistiin kirjoituksiin, oli sitten kyseessä Luther, Wesley, Knox, Darby tai Kelly. Me hylkäämme jokaisen maahan sidotun nimen.

Nimi, jossa ainoastaan kokoonnumme, eroittaa ja tuo esiin tämän aikakauden pyhät, on Herran Jeesuksen Kristuksen Nimi. Joku saattaa sanoa: "Miksi et laita sitä talon katolle?" Mutta eikö juuri se olisi paluuta Vanhan testamentin toimintatapoihin, fyysisine rakennuksineen? Eikö se avaisi tietä vanhoille tavoille musiikilla, lasikuvilla, tuoksuilla - kaikki tyypillisiä menneen aikakauden toimintatapoja. Ne ovat kaikki poistettu, koska meillä on nyt todellisuus. Ne olivat vain tulevan kuvia, jotka saivat lopun ristin myötä. Se, mitä nyt Uuden testamentin periaatteissa kirkastetaan on tämä: ryhmä, jolla on tietyt ominaisuudet: vieraita, lapsia, lampaita ja veljiä. Ehkä pieni ryhmä, mutta tietoisena Hänen läsnäolostaan: "*Sillä missä kaksi tahi kolme on kokoontunut minun nimeeni, siinä minä olen heidän keskellensä*".

Rakkaat pyhät, me emme kokoontunut paikkaan, emme jonkin periaatteen alle; me kokoonnumme Persoonan tykö, joka on voittanut sydämemme. Ja jos tämä Persoonana on voittanut sinun sydämesi juuri nyt, alistu Hänen vaatimukseensa, hyväksy Hänen johtajuutensa, jotta sinut voitaisiin liittää Häneen. Se olisi hyväksi sinulle - ja todistukselle, Jumalan Sanan vakuuttamana.

Puhukoon Jumala sydämiimme.

Jim Allen